

Arrest

nr. 210 770 van 11 oktober 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. STEVENS
Schuttersstraat 15-17
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mauritaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 mei 2018 houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2018, na verdagen van de voorziene behandeling van het beroep op 13 september.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. STEVENS, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 mei 2018 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna verkort de gemachtigde) de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten;

naam: H. voornaam: S. geboortedatum: [...]1982 geboorteplaats: T. nationaliteit: Mauritanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

-tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 30.05.2018

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

• 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor sluikwerk. (PV HV.68.LP.005228/2018 van de politie zone van : PZ VILVOORDE MACHELEN (VILVOORDE) Betrokkene bezit geen beroepskaart

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 30.05.2018 door de politiezone van PZ VILVOORDE en verklaart dat hij geen familie heeft in België. Hij handelaar is en vrijwillig wil vertrekken. Betrokkene heeft geen medische problemen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

• artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert."

Op 30 mei 2018 legde de gemachtigde eveneens een inreisverbod op van drie jaar.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam ; H. voornaam : S. geboortedatum : [...]1982 geboorteplaats : T. nationaliteit : Mauritanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België; evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen®, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 30.05.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de:

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

© 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering: niet uitgevoerd werd.

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert;
Betrokkene is op heterdaad betrapt voor sluikwerk. (PV HV.68.LP.005228/2018 van de politie zone van: PZ VILVOORDE-MACHELEN (VILVOORDE) Betrokkene bezit geen beroepskaart
Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.
Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.
Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van [onleesbaar] jaar:
Betrokkene werd gehoord op 30.05.2018 door de politiezone van PZ VILVOORDE en verklaart dat hij geen familie heeft in België. Hij handelaar is en vrijwillig wil vertrekken. Betrokkene heeft geen medische problemen.
Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.
Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 3jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

“Aangezien de beslissing dewelke genomen werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie dd. 30/05/2018 en dewelke aan verzoeker persoonlijk betekend werd op dezelfde dag stelt dat verzoeker een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige zou uitoefenen zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging en dat hij niet in het bezit was van een beroepskaart alsook geen hotel kon voorleggen alwaar hij verbleef.

Dat wanneer men weet had van de verschillende visa's dewelke aan verzoeker gegeven werden om in de schengenlanden binnen te komen en opnieuw weg te gaan en handel te drijven in de aan- en verkoop van voertuigen, men zeker tot een andere beslissing zou zijn gekomen, doch men zich niet de moeite getroost heeft om hierna navraag te doen.

Dat wanneer men eveneens kennis zou genomen hebben van de stukken dewelke thans bijgevoegd worden en waaruit blijkt dat hij reeds jaren handel drijft in het aan en verkopen van voertuigen, men degelijk tot een andere beslissing zou zijn gekomen gezien hij werkt voor een firma en hij alsdan gemachtigd was om voor deze firma aan en verkopen te doen.

Dat alzo het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod voor een periode van drie jaar dan ook volledig uit de lucht gegrepen is en zeker en vast niet van toepassing kan zijn voor verzoeker dewelke inderdaad gemachtigd is om hier in de schengenlanden voertuigen aan te kopen en te verkopen.

Dat verzoeker immers enkel en alleen in België komt om een voertuig aan te kopen en er onmiddellijk mee terug te vertrekken hetgeen ook vastgesteld werd door de politiediensten van de PZ VILVOORDE-MACHELEN en men aldaar gewoonweg ervan uitgegaan is dat verzoeker sluikwerk deed.

Dat verder geen gehoor gegeven werd aan het verhaal van verzoeker en hij evenmin gemachtigd werd om de nodige bewijsstukken van zijn handeldrijven voor te brengen.

Dat de staatssecretaris voor asiel en migratie dan ook geen rekening heeft gehouden met dit gegeven.

Aangezien de verplichting opgelegd wordt tot motivering onderworpen is niet alleen aan de wet van 15/12/1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de wet van motiverings- en bestuurshandelingen dd. 29/07/1991.

Dat de motivering zowel in rechte als in feite draagkrachtig moet zijn en op straffen van onwettigheid van de beslissing.

Dat de motivering moet bestaan uit juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag liggen van de beslissing.

Dat in ieder geval onduidelijke, onnauwkeurige, stereotype, geëikte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn.

Aangezien de bestreden beslissing dan ook hiermede geen rekening gehouden heeft bij de uiteindelijke beslissing genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie en maatschappelijke integratie en dat hierdoor het middel gegrond is."

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

"Aangezien uit het hoger vermelde duidelijk gebleken is dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie enkel en alleen verder gegaan is op het proces-verbaal hetwelk opgemaakt werd door de politie van PZ VILVOORDE-MACHELEN waar gesteld werd dat hij betrappt zou zijn op sluikwerk daar waar men geen gehoor heeft gegeven aan de visa's dewelke in het verleden werden afgeleverd aan verzoeker en waaruit blijkt dat hij wel degelijk gemachtigd was om de schengen landen binnen te komen en zulks mag blijken uit de verschillende visa's dewelke jaarlijks gegeven werden.

Dat verzoeker trouwens voor deze aankoop niet dient te beschikken over een arbeidskaart zoals opgemerkt werd door de politie van de PZ VILVOORDE-MACHELEN en dat hij dan ook wel degelijk gemachtigd was om hier in België auto's aan te kopen en ermede te vertrekken naar zijn land van herkomst.

Dat er dan ook duidelijk kan worden vastgesteld dat bij de beslissing een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel werd gemaakt waardoor het middel gegrond is.

Dat immers wanneer men zou navraag gedaan hebben achter deze bewijzen de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie wel degelijk tot een andere beslissing zou zijn gekomen gezien uit de stukken dewelke thans bijgebracht worden duidelijk blijkt dat verzoeker handelaar is en gemachtigd is om hier auto's aan te kopen en te verkopen.

Dat dit middel dan ook gegrond is."

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475; RvS 22 maart 2010, nr. 202.182).

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt dat de rechtsgrond waarop dit bevel steunt artikel 7, alinea 1, 8° van de Vreemdelingenwet is.

Deze bepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

[...]

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

[...]"

Verzoeker betwist dat de feiten met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld, betwist dat de overheid een zorgvuldige voorbereiding heeft gedaan en dat de overheid een deugdelijk onderzoek naar de feitelijke en juridische aspecten heeft gedaan, zodat niet met kennis van zaken werd beslist.

Verzoeker voert aan dat de dag zelf dat hij werd gehoord en dat hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige wou uitoefenen, nl. 30 mei 2018, de beslissing reeds werd genomen. Hij voert aan dat men zich niet de moeite heeft getroost navraag te doen naar de verschillende visa die hem werden gegeven om de Schengenlanden binnen te komen en handel te drijven in de aan- en verkoop van voertuigen. Evenmin heeft men kennis genomen van de stukken waaruit blijkt dat hij reeds jaren handel drijft in het aan- en verkopen van voertuigen. Verzoeker acht het bevel en het inreisverbod uit de lucht gegrepen omdat hij volgens hem gemachtigd is hier in de Schengenlanden voertuigen aan te kopen en te verkopen. Hij stelt dat het zijn bedoeling was in België een voertuig aan te kopen en er onmiddellijk mee terug te vertrekken, hetgeen ook zou vastgesteld zijn door de politiediensten van de zone Vilvoorde-Machelen. Hij stelt dat geen gehoor gegeven werd aan zijn verhaal en dat hij evenmin "gemachtigd" werd de nodige bewijsstukken van zijn handeldrijven voor te brengen. Verzoeker vervolgt dat de gemachtigde enkel en alleen is voortgegaan op het proces-verbaal dat werd opgemaakt door de politie waarin gesteld werd dat hij betrapt werd op sluikwerk. Verzoeker stelt dat hij niet in het bezit moet zijn van een "arbeidskaart" en in België een auto kan aankopen en ermee vertrekken naar het herkomstland. Verzoeker concludeert dat de gemachtigde niet zorgvuldig is te werk gegaan nu hij zich louter steunt op het PV van de politie en indien hij navraag zou gedaan hebben naar de bewijzen, hij tot een ander besluit zou gekomen zijn nu blijkt dat verzoeker handelaar is en auto's kan aan- en verkopen.

Verweerder stelt in de nota dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op sluikwerk. Nu verzoeker niet in het bezit was van een beroepskaart, zou de gemachtigde niet anders gekund hebben dan een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. Dat verzoeker in het bezit is van de nodige visa, doet volgens de gemachtigde geen afbreuk aan het feit dat verzoeker niet in het bezit was van een beroepskaart. Verweerder verwijst naar artikel 1 van de wet betreffende de uitoefening van de zelfstandige beroepsactiviteiten der vreemdelingen. Nu verzoeker niet in het bezit was van een beroepskaart, kon de gemachtigde volgens verweerder niet anders dan een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod afgeven. Wat betreft de overige stukken die verzoeker heeft gevoegd waaruit zou moeten blijken dat verzoeker reeds jaren handel drijft, laat verweerder gelden dat deze niet voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen. Tegelijk stelt verweerder dat verzoeker zijn kritiek zou beperken tot een vage bewering.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde het bevel steunt op het enig motief dat verzoeker een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging. Hiervoor steunt de gemachtigde zich inderdaad enkel op een PV van de politie te Vilvoorde-Machelen waarin zou vastgesteld zijn dat verzoeker betrapt is op sluikwerk en niet in het bezit is van een beroepskaart. Door het winstgevend karakter van zijn activiteiten, acht men hem bovendien een gevaar voor de openbare orde. De gemachtigde verwijst naar het gehoor van 30 mei 2018, de dag van het nemen van de bestreden beslissingen, waarin hij onder meer heeft verklaard handelaar te zijn.

De Raad moet vooreerst vaststellen dat het administratief dossier noch het PV van de politie, noch enig ander stuk bevat, zoals bv. een administratief verslag, waaruit kan blijken dat verzoeker op heterdaad betrapt is op sluikwerk. De Raad kan in deze verweerder in de nota dan ook niet volgen. Er kan niet worden nagegaan of de oordeelsvorming van de gemachtigde gegrond is. De Raad moet kunnen verifiëren of dit motief steun vindt in de feitelijke vaststellingen. Verzoeker betwist immers dat hij aan sluikwerk doet of deed. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, is de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867). Dit op zich geeft reeds aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verder blijkt inderdaad geen zorgvuldige voorbereiding van de bestreden beslissingen. In het administratief verslag zit wel het gehoorverslag van betrokkene van 30 mei 2018. In dit gehoor heeft verzoeker inderdaad verklaard handelaar te zijn, hetgeen niet betwist wordt. Hij heeft eveneens verklaard "la Casse" te willen bezoeken in Vilvoorde en vervolgens te willen terugkeren. Daarnaast blijkt ook uit het administratief dossier dat de gemachtigde via de controle van de VIS-databank op de hoogte was van het feit dat verzoeker vele visa heeft gehad. Daarnaast bevat het dossier ook een kopie van het Schengenvisum C van verzoeker waaruit blijkt dat hij op het ogenblik van het nemen van de beide bestreden beslissingen, zijnde dezelfde dag als het gehoor, een geldig visum bezat waarbij meerdere binnenkomsten werden toegestaan met verder de vermelding "court séjour circulation". Nergens blijkt uit dit summier gehoor dat de politie of de gemachtigde verder zijn ingegaan op de verklaring van

verzoeker dat hij handelaar is. Er blijkt evenmin dat men hem de mogelijkheid heeft gegeven aan te tonen dat hij geen machtiging of beroepskaart nodig heeft, noch werden vragen gesteld over de verschillende visa kort verblijf die verzoeker heeft gehad en die bleken uit de controle van de VIS-databank.

Verweerder wijst in de verweernota terecht op artikel 1 van de wet van 19 februari 1965 betreffende de uitoefening van de zelfstandige beroepsactiviteiten der vreemdelingen dat stelt dat:

“Elke vreemdeling die op het grondgebied van het Koninkrijk een zelfstandige beroepsactiviteit uitoefent hetzij als fysiek persoon hetzij binnen een vereniging of een vennootschap naar rechte of in feite, moet in het bezit zijn van een beroepskaart.”

Hij gaat evenwel voorbij aan het bepaalde in artikel 2 van deze wet:

“De Koning kan bepaalde categorieën van vreemdelingen die Hij vaststelt, vrijstellen van de verplichting bepaald in artikel 1, hetzij wegens de aard van het beroep, hetzij wegens de aard van het recht tot verblijf, hetzij wegens de uitvoering van internationale verdragen of wegens het bestaan van een maatregel van wederkerigheid, hetzij wegens de hoedanigheid van vluchteling of staatloze van buitenlandse onderdanen die de toelating hebben verkregen om in het Rijk te verbleven of er zich te vestigen. Deze vrijstellingen worden verleend bij in de Ministerraad overlegd besluit.”

Artikel 1, 6° van het Koninklijk Besluit tot vrijstelling van bepaalde categorieën van vreemdelingen van de verplichting houder te zijn van een beroepskaart voor de uitoefening van een zelfstandige beroepsactiviteit van 3 februari 2003 luidt als volgt:

“Zijn vrijgesteld van de verplichting houder te zijn van een beroepskaart om in België een zelfstandige beroepsactiviteit uit te oefenen:

1° [...]

2° [...]

3° [...]

4° [...]

5° [...]

6° de vreemdelingen die in België zakenreizen ondernemen, voor zover de duur van het verblijf, nodig voor deze zakenreis, geen drie opeenvolgende maanden overschrijdt; onder zakenreis dient verstaan te worden: de verplaatsingen gedaan in België door vreemdelingen, voor eigen rekening of voor rekening van hun vennootschap en die hier geen hoofdverblijfsplaats hebben met als doel professionele partners te bezoeken, professionele contacten te onderzoeken en te ontwikkelen, onderhandelen over en afsluiten van contracten, deel te nemen aan salons, beurzen en tentoonstellingen om er hun producten voor te stellen en te verkopen, of nog deel te nemen aan de raden van bestuur of algemene vergaderingen van vennootschappen;

[...]”

De Raad volgt verweerder in de nota dan ook niet dat de loutere vaststelling dat verzoeker niet in het bezit was van een beroepskaart, de gemachtigde noodzaakte over te gaan tot de afgifte van de bestreden beslissingen.

Er blijkt immers niet dat de gemachtigde zich ervan heeft vergewist of verzoeker onder een van de voorziene vrijstellingen zou kunnen vallen, alvorens onmiddellijk de dag van het verhoor een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven evenals een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Er blijkt evenmin dat de gemachtigde aan verzoeker de tijd heeft gegeven bewijzen voor te leggen van die handelspraktijken van de laatste jaren.

De Raad volgt verzoeker dan ook dat niet blijkt dat de overheid een zorgvuldige voorbereiding heeft gedaan. Er blijkt niet dat de overheid een deugdelijk onderzoek naar de feitelijke en juridische aspecten heeft gedaan, zodat niet met kennis van zaken werd beslist.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangenomen, wat aanleiding geeft tot de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Ten overvloede merkt de Raad op dat waar verweerder in de nota stelt dat de stukken die voor het eerst zijn gevoegd bij het verzoekschrift op zich geen aanleiding kunnen geven tot de vernietiging van de

bestreden beslissing, de Raad in casu kan volgen. Echter in het licht van het belang bij het middel kan de Raad wel vaststellen dat, in tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt, verzoeker zich in geen geval heeft beperkt tot een vage bewering, maar pertinente stukken heeft voorgelegd. Het gaat onder meer om verschillende visa C voor kort verblijf van 2013, 2014, 2015, 2016, telkens uitgereikt door Frankrijk, verschillende "déclaration de cession d'un véhicule", enkele facturen van Nait barka S.P.R.L. van 2013 en 2016 mbt auto-onderdelen, verschillende "déclaration d'argent liquide" aan de Franse douane waarbij telkens grote bedragen worden opgegeven en waarbij ook telkens wordt aangegeven waarvoor dat geld moet dienen, bv. "achat véhicule" of "achat pieces détachées occasion voiture" van 2013, 2014, 2015, attestation d'assurance et d'assistance voyage van 31/7/2017, "procuration" van "Etefigh services" van 17/1/2017 en kopie van een notariële akte waarbij die "procuration" in de minuten wordt opgeslagen van 18/1/2017. Op geen enkele wijze blijkt dat hij de mogelijkheid heeft gekregen deze documenten voor het nemen van de bestreden beslissingen voor te leggen of dat de gemachtigde het nodig heeft geacht onderzoek naar een eventuele vrijstelling van de beroepskaart te doen.

Wat betreft de tweede bestreden beslissing blijkt dat in het inreisverbod van 30 mei 2018 wordt gesteld: "De beslissing tot verwijdering van 30.05.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod."

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarnaar in het bestreden inreisverbod uitdrukkelijk wordt verwezen, bevestigt dat: "De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod (...)".

De Raad stelt dat de beslissing houdende de afgifte van het inreisverbod te scheiden is van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven zijn gesteund en dat het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan. Omgekeerd is echter geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

Nu de beslissing tot verwijdering van 30 mei 2018, waarop het bestreden inreisverbod expliciet steunt, wordt vernietigd, moet ook het bestreden inreisverbod worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 mei 2018 houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES